

קרובים ודהמים מנסים לזהות את גופות יקיריהם זמן קצר אחרי האסון המחריר

בפנים מרוסשות, בגוויות שהיו תקועות בין מסעדי הכסאות לתקרה, בפוות איומות. «אמהליה! אמהליה!» צעקה צעירה, שהרם כיסה את פניה. «תזכרו את שמינו» צעק ללא הרף קצין המשטרה ליטבק, לפני ש איבד את הכרתו. אולם הרוב לא דאג לעצמו: «איפה אתה, משה? איפה אתה?» חיפשו פצועים באנחות את בני זוגם. אליהו הפגור היה שרוץ ליד מושב הנהג, חיוור והמום, לחש ללא הרף: «אני רוצה למות! אני רוצה למות!»

פעולת ההצלה התנהלה במהירות מפתיעה. מכל העברים החלו לזרום מכוניות ואמיבולנסים, שנטלו את ראשוני הניצולים, הרובילו אותם לבית החולים הדסה. על הידים, באלונקות, הועלו הפצועים למעלה. רובם עלו בכוחות עצמם. הגוויות המעטות נגררו אחרי חצי שעה של פעולת הצלה מאומצת נשאר השוטן לבדו בואדי, כשמנועו עדיין פועל, גלגליו מסתובבים, והפנס הקטן גדלק וכבה חליפות. רק גופה אחת נשארה מעורכה תחתיו, מתה מטביעה. אי אפשר היה להוציאה ללא עזרת מנוף שהרים מעט את המכונה, הניחה כגשר על שתי דפנות הוואדי. היה זה גשר מעורר. מתחתיו המשיכו לזרום מימיו הדלוחים של המוסררה, מהולים בדם.

הסרגיה רק החלה מרגע שהובאו הנפגעים לבתי החולים. מחזות ודעה התרחשו בחדרי המיון, ובמסדרון בו הונחו גוויות המתים. במשך כל ליל הזחעות נהרו לבית החולים קרובים ששמעו על האסון, אחים ואחיות, הורים ובנים שיקיריהם לא חזרו בלילה הביתה. בחדרי המיון שכבו גם משה וחיה גולדשטיין. הוא היה פצוע בידו ובגבו, איבד את הכרתו ברגע שהמכונית נפלה. כשהחנה אליו הכרתו בחדר המיון הוא נטל את אשתו הפצועה בידיו, ליטפה ולא רצה להניח לה. הרופא לקח אותה לכסוף ממנו. הוא הספיק עוד לשמוע כשהיא מבקשת: «מים» ויותר לא ראה אותה. שעה שליו אותה בדרכה האחרונה, היה הוא רתוק למיטתו בבית החולים.

במרחק מטרים ספורים ממנו שכב הנהג אליהו הפגור, כשהוא סובל מזעזוע מוח, מאבד את הכרתו וחוזר אליה, לחש כל הזמן: «תנו לי למות, תנו לי למות!»

בלמי היד, אולם הרגשתי שאנחנו עפים. דעה אחרת לגמרי היתה לקצין המשטרה מיכאל ליטבק, הקצין הממונה על מכות האמת במטה המשטרה, שהיה באוטובוס, בדרכו חזרה לביתו מביקור משפחתי. סיפר ליטבק, אשר נפצע והשוכב עדיין בבית החור' לים: «מיד בתחילת הנסיעה הרגשתי שהי מכונית איננה במאה אחוז בסדר. לא ידעתי בדיוק מה חסר, אבל היתה לי הרגשת אי נעימות סתומה, שבאה לפעמים במקרים כאלה. בכל פעם שהנהג היה עוצר בתחנה, היתה העצירה חדה מדי והאוטו היה מיטלטל מצד אל צד. עוד לפני שהגענו לגשר החל האוטו להתנדנד, כאילו איבד את שווי ה משקל. הנוסעים בעמידה טולטלו מצד אל צד, והרגשתי בחושי שאנו עומדים להתהפך. למזלנו הרע זה קרה בדיוק על הגשר». דעת חוקרי המשטרה היא שהאסון נגרם עקב המבנה המשונה של מדרכת הגשר הצרה. בצד ימין מתחילה שפת המדרכת ברוחב צר, מתרחבת כעבור מטר. גלגל הי מכונית נתקל בבליטה, סובב את ההגה, וכחוצאה מכך התהפכה המכונית.

המכונית הארוכה צנחה במהופך אל הוואדי, כשחרטומה טובל במים המרושפים ואחוריה נשענים על אחת מגדות הוואדי. כל מכסה הגג נמער, הזוגיות נופצו, רסיסי מתכת, עץ וזכוכית עפו לכל העברים. בבת אחת כבו גם כל האורות, מלבד פנס בודד שנדלק וכבה חליפות.

התגובה הראשונה היתה בהלה היסטורית. מערבולת של פצועים, הרוגים, אנשים בריאים ומעולפים ושברי עץ היתה תקועה כבי מלכות אפלה. מי המוסררה חדרו אל גג המכונית, שהיה עתה תחתיתה, והתערבבו בורמי הדם שאיש לא הבחין בהם. האנשים צעקו בהיסטוריה, נאנקו מכאבים מבלי לדעת מה קורה אצלם. עברו כמה דקות, עד שרא קרה להם דבר, פילטו דרך בין המערבולת האנושית שהיתה שרוועה על גבו המעון של האוטו, וחלו ויצאו דרך החלונות.

בחוף כבר התקבצו כמה עובדי אורח. אחדים ירדו למטה, אחרים הועיקו עזרה.

★★★

מיום מהזדים בדם

הבן שהתעלף

גדעון סלומון, נחם אשד שבא לעזור לחלץ את נפגעי האסון על הנשר, מצא ביניהם את אמו, שנפטר בבית החולים, לא החזיק מעמד בשעת ההלוויה. הוא צעק כל הזמן: «רק אתמוז דיברתי איתח».